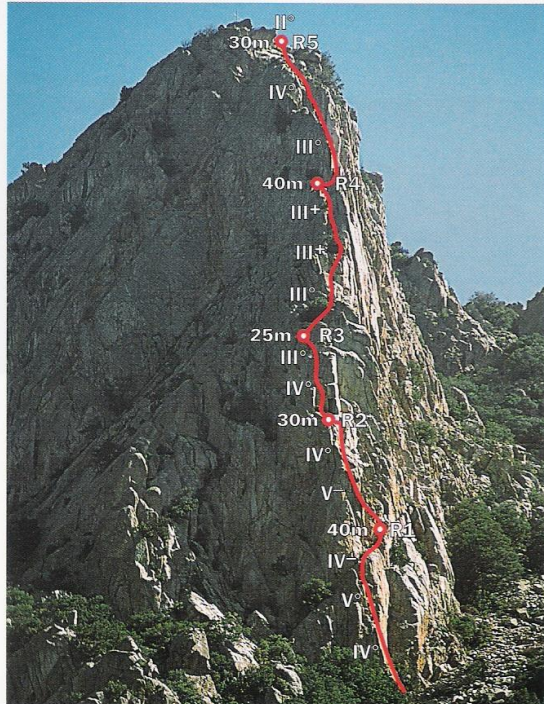

les altres clàssiques

Amb la col·laboració de
barrabes
www.barrabes.com

Escalades a Castellfollit Granit tarragoní

PAKO SÁNCHEZ

Al marge de les contrades pirinenques, a poques serralades catalanes podem escalar sobre roca granítica, i encara menys si el que busquem són uns quants llargs de corda. Un dels pocs racons amb aquestes característiques, alegre i sana excepció a Ta-

rragona, el descobrirem a les muntanyes de Prades, concretament a la vall de Castellfollit de Poblet.

El primer que ens sorprendrà d'aquest paisatge és la semblança amb els massissos del Montseny o de les Guilleries, malgrat que les afilades torres granítiques ataronjades, disperses entre l'atapeït bosc, donen a l'indret un aspecte característic, peculiar i diferent. La carretera d'accés, que remunta la vall de Castellfollit, és estretíssima i, a banda i banda del vial, les branques dels arbres, que semblen voler impedir el pas, oculten receloses les agulles situades a l'altre costat del riu. De sobte, en un dels nombrosos revolts de la carretera, descobrim els dos puntals de pedra més característics: la torre del Moro i el pic de l'Àliga, també anomenat roc Ponent, talaia amb una vistosa creu que apuntala el cim. Salvant les distàncies, sembla que ens endinsem en un retall de Còrsega: alzines, roures i pedra; tot reposa al seu lloc, amanit per una serenor que sembla alentir el pas de les hores.

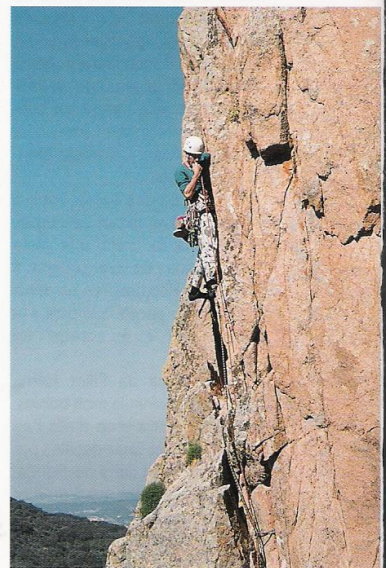
Una vegada iniciada l'escalada, tan sols caldrà girar-nos cap a la vall que hem remuntat per abastar amb la mirada les planes extensions de la Conca de Barberà i sentir l'esguard d'un dels temples més emblemàtics de Catalunya: el santuari de Poblet, lluny de l'atrafegada vida dels temps presents, plens de presses, estrès i realitats virtuals. L'escalador, durant el descens en els bons relleus que ofereixen les reunions, haurà de saber contagiar-se d'aquesta preuada tranquil·litat; si és així, se sobtarà si el company escala ràpid i sentirà com es trenca un incomprendible encís quan un crit anuncia que li ha tocat el torn de pujar.

L'escalada a la via que presento, la GER al pic de l'Àliga, és força variada i combina fissures amb petits murs i trams de cresta. Malgrat que és la més llarga de la zona, a molts els vindrà petita: fàcil serà que l'escalador tingui la sensació que ha ensopegat massa aviat amb la creu del cim. La solució, però, és ben simple: continuar escalant per la zona. A primera vista, ja endevinarem que la paret està fressada de vies; només haurem d'escollir per quin dels nombrosos diedres o fissures volem tornar a assolir el cim.

Tots els itineraris han estat oberts pels escaladors locals

i, com a tònica general de la zona, tan sols trobarem algun pitó testimonial per indicar el trajecte i alguna que altra reunió instal·lada amb burins o espits. Els *friends* i encastadors seran els nostres millors aliats en aquest petit terreny d'aventura enclavat al costat dels cingles de les muntanyes de Prades, fervents servidors de l'escalada esportiva catalana.

Pako Sánchez

Primer llarg de la via, de cinquè grau.

FITXA TÈCNICA

Via: GER al pic de l'Àliga

Dificultat: V^o en 180 m de recorregut comptant la grimpada final.

Roca: granit de bona qualitat

Primera ascensió: cordada Tuset-Blanchart

Horari aproximat: 1: 30 h a 2: 30 h.

Material aconsellable: joc d'encastadors i *friends* variats. Portar 8 bagues, preferiblement llargues.

Punt de Partida: vall de Castellfollit de Poblet

Accés: per la carretera de Francolí a Prades. A uns tres quilòmetres després del monar de Poblet, a mà esquerra (rètol indicador d'ICONA) neix l'estreta carretera que remunta la vall de Castellfollit.

Aproximació: cal aparcar al marge esquerra (de pujada) de la carretera prenent com a referència una mena de pedrera abandonada situada a l'altre costat del riu. El camí creua el riu i s'endinsa pel bosc al marge dret de l'esmentada pedrera. Després puja per una canal-tartera. 30 minuts de marxa.

Descens: crestejant cap al nord-est (II°). Evident, la recerca de la canal d'aproximació.

Època aconsellable: cal evitar els dies ventosos d'hivern i els mesos d'estiu (l'esperó està ben orientat al sol).

Bibliografia útil: existeix una modesta guia d'escalades, molt difícil de trobar, obra d'en Pere Alegre.

